SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 10. marca 2011*

V zadevi C-85/10,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) z odločbo z dne 19. januarja 2010, ki je prispela na Sodišče 12. februarja 2010, v postopku

Telefónica Móviles España SA

proti

Administración del Estado,

Secretaría de Estado de Telecomunicaciones,

* Jezik postopka: španščina.

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik senata, D. Šváby, E. Juhász, G. Arestis, in T. von Danwitz (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: N. Jääskinen,
sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 20. januarja 2011,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Telefónica Móviles España SA M. Lanchares Perlado, Procurador, skupaj z J. Garcio Muñozom in A. Morenom Rebollom, odvetnikoma,

– za špansko vlado J. M. Rodríguez Cárcamo, zastopnik,

– za Evropsko komisijo L. Lozano Palacios, C. Vrignon in G. Braun, zastopniki,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 11(2) Direktive 97/13/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 10. aprila 1997 o skupnem okviru za splošne avtorizacije in posamična dovoljenja na področju telekomunikacijskih storitev (UL L 117, str. 15).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Telefónica Móviles España SA (v nadaljevanju: Telefónica Móviles) ter Administración del Estado in Secretaría de Estado de Telecomunicaciones (državna uprava in državni sekretariat za telekomunikacije) zaradi odločbe o odmeri – za obdobje od 1. novembra do 31. decembra 2001 – dajatve za uporabo dodeljenih javnih radijskih frekvenc, potrebnih za opravljanje telekomunikacijskih storitev.

Pravni okvir

Ureditev Skupnosti

Direktiva 97/13

3 Iz prve uvodne izjave Direktive 97/13 je razvidno, da se ta zavzema za „popolno liberalizacijo telekomunikacijskih storitev in infrastruktur od zdaj do 1. januarja 1998, s prehodnimi obdobji za nekatere države članice“.

4 Na podlagi tretje uvodne izjave te direktive „je treba vzpostaviti skupen okvir za splošne avtorizacije in posamična dovoljenja, ki jih podeljujejo države članice na področju telekomunikacijskih storitev“.

5 V skladu s četrto uvodno izjavo Direktive 97/13 „je nujno določiti pogoje za avtorizacije, da se dosežejo cilji javnega interesa v korist uporabnikov telekomunikacij“. Poleg tega mora v skladu s to uvodno izjavo regulativni organ v sektorju telekomunikacij „upoštevati potrebo po lažji uvedbi novih storitev in splošni uporabi tehničnega napredka“.

6 V peti uvodni izjavi te direktive je navedeno, da bo ta „v okviru razvoja informacijske družbe posledično znatno prispevala k vstopu novih operaterjev na trg“.

7 V dvanajsti uvodni izjavi Direktive 97/13 je določeno, da mora „vsaka dajatev ali pristojbina, naložena podjetjem v okviru postopkov za avtorizacije, temeljiti na objektivnih, nediskriminatornih in preglednih merilih“.

8 V zvezi z omejitvijo števila posamičnih dovoljenj člen 10(1) te direktive določa:

„1. Države članice lahko omejijo število posamičnih dovoljenj za katero koli kategorijo telekomunikacijskih storitev ter za vzpostavitev in/ali obratovanje telekomunikacijskih infrastruktur samo v obsegu, potrebnem za učinkovito uporabo radijskega spektra, ali za čas, ki je potreben za dodelitev zadosti številk v skladu s pravom Skupnosti.“

9 V zvezi z dajatvami in pristojbinami, ki veljajo za posamična dovoljenja, člen 11 Direktive 97/13 določa:

„1. Države članice zagotovijo, da je namen dajatev, naloženih podjetjem iz naslova postopkov za izdajo dovoljenj, zgolj pokritje upravnih stroškov, povezanih z izdajo, vodenjem, nadzorom in uporabo posamičnih dovoljenj, ki veljajo. Dajatve za

posamično dovoljenje so v sorazmerju z obsegom zahtevanega dela, njihova objava pa je ustrezna in dovolj natančna, da so informacije lahko dostopne.

2. Ne glede na odstavek 1 lahko države članice svojim nacionalnim regulativnim organom v primeru redkih virov, dovolijo, da naložijo pristojbine zaradi upoštevanja nujnosti zagotavljanja optimalne uporabe teh virov. Te pristojbine so nediskriminatorne in upoštevajo predvsem potrebo po spodbujanju razvoja inovativnih storitev in konkurence."

Direktiva 2002/20/ES

10 Direktiva 2002/20/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (Direktiva o odobritvi) (UL L 108, str. 21) v svoji uvodni izjavi 32 določa:

„Poleg upravnih pristojbin se lahko zaračunavajo tudi pristojbine za uporabo radijskih frekvenc in številk, s čimer bi se zagotovila optimalna uporaba takih virov. Take pristojbine naj ne ovirajo razvoja inovativnih storitev in konkurence na trgu. Ta direktiva ne posega v namen, za katerega se uporabljajo pristojbine za pravice uporabe. Te pristojbine se lahko na primer uporabljajo za financiranje dejavnosti nacionalnih regulativnih organov, ki jih ni mogoče kriti z upravnimi pristojbinami. […]"

Nacionalna ureditev

11 V zvezi z dajatvijo za uporabo dodeljenih javnih radijskih frekvenc je člen 73 zakona št. 11/1998 o telekomunikacijah (Ley 11/1998 General de las Telecomunicaciones) z dne 24. aprila 1998 (BOE št. 99 z dne 25. aprila 1998, str. 13909, v nadaljevanju zakon št. 11/1998) v izvirni različici določal:

„1. Za uporabo dodeljenih javnih radijskih frekvenc s strani ene ali več oseb ali subjektov se plačuje letna dajatev v skladu s pogoji, določenimi v tem členu. Znesek te dajatve bo namenjen financiranju raziskav in izobraževanja v sektorju telekomunikacij in izvajanju obveznosti javne službe iz členov 40 in 42 tega zakona.

Za določitev višine dajatve, ki jo morajo plačati njeni zavezanci, je treba upoštevati vrednost trga uporabe dodeljene frekvence in donosnosti, ki jo je lahko predstavljala za imetnika.

Za določitev vrednosti trga in morebitne donosnosti, ki jo je imel imetnik uporabe, je treba upoštevati zlasti naslednje parametre:

1. stopnja uporabe in prezasedenost različnih frekvenčnih pasov v različnih geografskih območjih;

2. vrsta storitve, za katero se uporablja dodeljena frekvenca, zlasti, če je zajeta z obveznostjo javne službe iz naslova III;

3. dodeljeni pas oziroma podpas spektra;

4. uporabljena oprema in tehnologija;

5. ekonomska vrednost, ki izhaja iz uporabe ali upravljanja dodeljene javne frekvence.

2. Znesek dajatve, ki jo je treba plačati, se izračuna tako, da se število enot dodeljenih javnih radijskih frekvenc [v nadaljevanju: ERF] pomnoži z vrednostjo, ki je določena na enoto. Na otoških ozemljih se površina, ki se uporabi za izračun radijskih enot, uporabljenih za določitev ustrezne dajatve, določi tako, da se izključi pokritost, za katero ni bilo zaprošeno, na morskem območju. Za namene določb iz tega odstavka se za [ERF] šteje običajno merilo, ki ustreza enoletni dejanski ali potencialni uporabi pasu v širini enega kilohertza na ozemlju kvadratnega kilometra.

3. Vrednost zgoraj navedenih parametrov se določi v pravilniku ministrstva iz člena 16, razen kadar je število dovoljenj omejeno, v skladu z določbami členov 20 in 21. V tem primeru se določitev izvede na podlagi ministrskega pravilnika o odobritvi razpisne dokumentacije za ustrezni javni razpis.

[…]

8. Znesek dajatve iz tega člena je namenjen kritju izdatkov, nastalih z uporabo sistema dovoljenj, določenega v tem zakonu, kadar dajatve in pristojbine iz členov 71, 72 in 74 ne zadoščajo."

12 V skladu s členom 73(3) zakona št. 11/1998 je bilo v pravilniku ministra za razvoj z dne 22. septembra 1998 o vzpostavitvi režima za posamična dovoljenja za telekomunikacijske storitve in omrežja ter določitvi pogojev, ki jih morajo izpolnjevati njihovi imetniki, v Prilogi II opredeljenih pet prej navedenih parametrov, ki sestavljajo dajatev in so določeni v členu 73(1) tega zakona ter so poimenovani koeficienti od C1 do C5, pri čemer jim je pripisana neka vrednost. ERF je bila tako določena v višini 0,0544 ESP, kar ustreza 0,000327 EUR.

13 Člen 73 zakona št. 11/1998 je bil spremenjen s členom 14 zakona št. 14/2000 o davčnih, upravnih in socialnih ukrepih (Ley 14/2000 de Medidas fiscales, administrativas y del orden social) z dne 29. decembra 2000 (BOE št. 313 z dne 30. decembra 2000, str. 46631) med drugim tako, da je bil črtan drugi stavek prvega pododstavka odstavka 1 in odstavek 8. Poleg tega je bil odstavek 3 tega člena spremenjen tako, da je bilo vrednostno opredelitev petih parametrov, ki sestavljajo dajatev, treba določiti v zakonu o financah.

14 V skladu s to določbo je člen 66 zakona št. 13/2000 o financah za leto 2001 (Ley 13/2000 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2001) z dne 28. decembra 2000 (BOE št. 312 z dne 29. decembra 2000, str. 46513) določil vrednost teh parametrov za leto 2001. Iz tega izhajajoči znesek, ki se plačuje za uporabo spektra s sistemi digitalne telefonije druge generacije (GSM in DCS-1800), je bil povišan za leto 2001 glede na raven, doseženo v letu 2000, medtem ko znesek v zvezi z uporabo spektra z analognimi tehnologijami ni bil spremenjen.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

15 Družba Telefónica Móviles na španskem trgu ponuja telekomunikacijske storitve. Leta 1998 je s špansko državo sklenila pogodbo o opravljanju javnih služb, katere predmet je bila ponudba „telekomunikacijskih storitev z dodano vrednostjo“ za zasebne mobilne telekomunikacije v okviru sistema DCS-1800 na celotnem nacionalnem ozemlju.

16 Družba Telefónica Móviles je dobila koncesijo za javne radijske frekvence, potrebne za opravljanje te storitve, in dogovorjeno je bilo, da bo pristojbina, ki bo veljala, zmnožek števila ERF s ceno enote ob plačilu.

17 Po vložitvi pritožbe zoper odločbo o odmeri za obdobje od 1. novembra do 31. decembra 2001, ki jo je pristojni upravni organ zavrnil, je družba Telefónica Móviles vložila tožbo v upravnem sporu, ki je bila prav tako zavrnjena. Zatrjujoč, da je španska zakonodaja, ki se je uporabljala v upoštevnem obdobju, v nasprotju s členom 11 Direktive 97/13, je ta družba pri predložitvenem sodišču vložila kasacijsko pritožbo.

18 Tribunal Supremo, ki je menilo, da je rešitev spora, ki mu je bil predložen, odvisen od razlage Direktive 97/13, je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba člen 11(2) Direktive [97/13] in zlasti zahtevo po optimalni uporabi redkih virov in spodbujanju razvoja inovativnih storitev in konkurence razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni ureditvi, ki znesek, pridobljen s pobiranjem dajatve na to vrsto virov (dajatev za dodeljene javne radijske frekvence), razdruži od

posebne namembnosti, ki je bila prej izrecno določena (financiranje raziskav in izobraževanja na področju telekomunikacij in izvajanje obveznosti javne službe), ne da bi določila drugo namembnost?

2. Ali zgoraj navedeni člen 11(2) in zlasti zahteva po zagotavljanju optimalne uporabe redkih virov in spodbujanju razvoja inovativnih storitev nasprotujeta nacionalni ureditvi, ki brez očitne utemeljitve znatno povečuje znesek dajatve za digitalni sistem DCS-1800, pri čemer ta ostane nespremenjena za analogne sisteme prve generacije, kot je TACS?“

Vprašanja za predhodno odločanje

19 S tema vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, predložitveno sodišče sprašuje, ali je treba zahtevi, določeni v členu 11(2) Direktive 97/13 – da mora biti pristojbina, naložena operaterjem telekomunikacijskih storitev za uporabo redkih virov, namenjena zagotavljanju optimalne uporabe takih virov in da mora upoštevati potrebo po spodbujanju razvoja inovativnih storitev in konkurence – razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni zakonodaji, ki operaterjem telekomunikacijskih storitev, ki so imetniki posamičnih dovoljenj za uporabo radijskih frekvenc, nalaga plačilo pristojbine, ne da bi določala posebno namembnost prihodkov od te pristojbine, in ki znatno povečuje znesek te pristojbine za določeno tehnologijo, ne da bi ga spremenila za drugo.

20 Direktiva 97/13 je, kot je razvidno iz njenih uvodnih izjav 1 in od 3 do 5, del ukrepov, sprejetih za popolno liberalizacijo telekomunikacijskih storitev in infrastruktur. Za to je vzpostavila skupen okvir za sisteme dovoljenj, namenjen znatnemu olajšanju vstopa novih operaterjev na trg. Ta okvir po eni strani določa pravila o postopkih dodelitve dovoljenj in njihove vsebine in po drugi strani pravila o naravi, celo obsegu, denarnih izdatkov, povezanih s temi postopki, ki jih lahko države članice naložijo podjetjem v sektorju telekomunikacijskih storitev (sodba z dne 18. septembra 2003 v združenih zadevah Albacom in Infostrada, C-292/01 in C-293/01, Recueil, str. I-9449, točki 35 in 36).

21 Skupni okvir, ki ga namerava vzpostaviti Direktiva 97/13, ne bi imel polnega učinka, če bi države članice lahko prosto določale davčna bremena, ki jih morajo nositi podjetja v tem sektorju (zgoraj navedena sodba Albacom in Infostrada, točka 38). Tako države članice iz naslova postopka odobritve ne smejo naložiti drugih dajatev ali pristojbin kot tistih, določenih v Direktivi 97/13 (sodba z dne 18. julija 2006 v zadevi Nuova società di telecomunicazioni, C-339/04, ZOdl., str. I-6917, točka 35).

22 Ta bremena morajo – kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 12 Direktive 97/13 – temeljiti na objektivnih, nediskriminatornih in preglednih merilih. Poleg tega ne smejo biti v nasprotju s ciljem popolne liberalizacije trga, ki vključuje njegovo popolno odprtje za konkurenco (zgoraj navedena sodba Albacom in Infostrada, točka 37).

23 Natančneje, glede dajatev, ki jih države članice na podlagi člena 11 Direktive 97/13 naložijo podjetjem, ki imajo posamična dovoljenja, odstavek 1 tega člena določa, da je namen teh dajatev zgolj pokritje administrativnih stroškov, vezanih na delo, ki je potrebno za pripravo teh dovoljenj (sodba z dne 19. septembra 2006 v združenih zadevah i-21 Germany in Arcor, C-392/04 in C-422/04, ZOdl., str. I-8559, točka 28).

24 V primeru uporabe redkih virov odstavek 2 tega člena dovoljuje državam članicam, da poleg pristojbin za kritje administrativnih stroškov določijo dodatno pristojbino, katere namen je zagotovitev optimalne uporabe teh virov (glej v tem smislu sodbo z dne 20. oktobra 2005 v združenih zadevah ISIS Multimedia Net in Firma O2, C-327/03 in C-328/03, ZOdl., str. I-8877, točka 23). Poleg tega mora biti ta pristojbina v skladu s to določbo nediskriminatorna in upoštevati potrebo po spodbujanju razvoja inovativnih storitev in konkurence.

25 Člen 11(2) Direktive 97/13 tako določa zahteve, ki jih morajo izpolnjevati države članice pri določanju zneska pristojbine za uporabo redkega vira, ne da bi izrecno predvidel konkreten način določitve zneska take pristojbine ali tega, kako je treba *a posteriori* uporabiti prihodek iz naslova te pristojbine.

26 Zato je treba preučiti, ali zahteve iz člena 11(2) Direktive 97/13, na katere se nanašata vprašanji za predhodno odločanje, posegajo v to, kako morajo države članice uporabiti prihodke iz zadevnih pristojbin, ali v določitev zneskov teh pristojbin za različne tehnologije.

27 Kot je razvidno iz pisnih stališč Evropske komisije, avtorizacija za uporabo javnega dobra, ki je redek vir, njenemu imetniku omogoča velike ekonomske dobičke in mu daje prednost v primerjavi z drugimi operaterji, ki prav tako želijo uporabljati in izkoriščati ta vir, kar upravičuje naložitev pristojbine, ki odraža zlasti vrednost uporabe zadevnega redkega vira.

28 V teh okoliščinah, kot sta poudarili španska vlada in Komisija, cilj, da se zagotovi, da operaterji optimalno uporabljajo redke vire, do katerih imajo dostop, vključuje to, da se znesek te pristojbine določi na primerni ravni, ki odraža zlasti vrednost uporabe teh virov, kar zahteva upoštevanje ekonomskega in tehnološkega položaja zadevnega trga.

29 Previsok znesek te pristojbine lahko namreč odvrne od uporabe zadevnih redkih virov in tako povzroči, da se manj uporabljajo. Podobno lahko prenizek znesek pristojbine škodi učinkovitosti uporabe teh virov.

30 Zahteva, da je treba upoštevati potrebo po spodbujanju razvoja inovativnih storitev in konkurence, vključuje to, da znesek pristojbine ne sme ovirati dostopa na trg za nove operaterje ali zmanjšati inovacijskih zmožnosti operaterjev telekomunikacijskih storitev (glej v tem smislu sodbo z dne 2. aprila 2009 v zadevi Bouygues in Bouygues Télécom proti Komisiji, C-431/07 P, ZOdl., str. I-2665, točka 125). Ta zahteva poleg tega vključuje to, da se konkurenca ne izkrivlja, kar se lahko zagotovi samo z zagotovitvijo enakih možnosti različnim ekonomskim operaterjem (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo ISIS Multimedia Net in Firma O2, točki 38 in 39).

31 Države članice tako operaterjem, ki si konkurirajo, načeloma ne morejo naložiti različnih pristojbin za uporabo redkih virov, katerih vrednosti se zdijo gospodarsko enakovredne (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo ISIS Multimedia Net in Firma O2, točki 40 in 41).

32 Vendar iz nobene določbe Direktive 97/13, ki se nanaša na uvedbo popolne konkurence na trgu telekomunikacijskih storitev, ni razvidno, da zahteve, predvidene v členu 11(2) Direktive 97/13, na katere se nanašajo vprašanja za predhodno odločanje, vključujejo to, da mora biti zadevna pristojbina predvidena za poseben namen ali da mora zadevna država članica prihodek iz naslova te pristojbine *a posteriori* uporabiti na določen način. Iz tega sledi, da lahko ta prosto uporabi prihodke iz pristojbine.

33 To ugotovitev poleg tega potrjuje Direktiva o odobritvi, čeprav se *ratione temporis* za zadevo v glavni stvari ne uporablja; v njeni uvodni izjavi 32 je navedeno, da države članice lahko zaračunavajo tudi pristojbine za uporabo radijskih frekvenc in številk, s čimer bi se zagotovila optimalna uporaba takih virov, ne da bi ta direktiva posegala v namen, za katerega se uporabljajo pristojbine za pravice uporabe.

34 Poleg tega zahteva, da je pristojbina, naložena operaterjem telekomunikacijskih storitev za uporabo redkih virov, namenjena zagotavljanju optimalne uporabe takih virov in da upošteva potrebo po spodbujanju razvoja inovativnih storitev in konkurence, ne more – glede na to, kar je bilo pojasnjeno zgoraj – nasprotovati temu, da države članice ob določitvi zneska te pristojbine delajo razliko, in to celo bistveno, po eni strani med uporabljeno digitalno ali analogno tehnologijo in po drugi strani med različnimi uporabami znotraj vsake tehnologije, dokler so zagotovljene enake možnosti različnim ekonomskim operaterjem.

35 Še več, te zahteve načeloma ne morejo ovirati tega, da države članice lahko povišajo, celo bistveno, znesek te pristojbine za določeno tehnologijo glede na tehnološki in gospodarski razvoj na trgu telekomunikacijskih storitev, ne da bi ga povišale tudi

za drugo tehnologijo, dokler različni naloženi zneski odražajo ekonomsko vrednost uporabe zadevnih redkih virov.

36 Nazadnje, zgolj dejstvo, da je tako povišanje zneska bistveno, kar v obravnavanem primeru med strankami, ki so predložile pisna stališča Sodišču, ni sporno, samo po sebi ne povzroči neskladnosti s ciljem, ki mu je treba glede na člen 11(2) Direktive 97/13 slediti s pristojbino za uporabo redkih virov, dokler se spoštujejo zahteve, ki izhajajo iz tega cilja, namreč da znesek te pristojbine ni ne previsok ne prenizek.

37 Vendar mora predložitveno sodišče presoditi, ali so z zadevno nacionalno ureditvijo izpolnjeni pogoji iz točk od 34 do 36 te sodbe.

38 V teh okoliščinah je treba skleniti, da zahteve iz člena 11(2) Direktive 97/13, na katere se nanašajo vprašanja za predhodno odločanje, gotovo vplivajo na višino take pristojbine, vendar ne nalagajo državam članicam, da tako pristojbino predvidijo za poseben namen niti da prihodke iz te pristojbine uporabijo na določen način.

39 Dejstvo, da je država članica v svoji zakonodaji predhodno predvidela, da se pristojbina, naložena za uporabo redkih virov, nameni za financiranje raziskav in izobraževanja v sektorju telekomunikacij – kot je določeno v členu 73(1), prvi pododstavek, drugi stavek, zakona št. 11/1998 v izvirni različici – ne more vplivati na razlago Direktive 97/13 in tako ne postavlja dvoma o zgornji presoji.

40 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba na postavljena vprašanja odgovoriti, da je treba zahtevi, določeni v členu 11(2) Direktive 97/13 – da mora biti pristojbina, naložena operaterjem telekomunikacijskih storitev za uporabo redkih virov, namenjena zagotavljanju optimalne uporabe takih virov in da mora upoštevati potrebo po spodbujanju razvoja inovativnih storitev in konkurence – razlagati tako, da ne nasprotujeta nacionalni zakonodaji, ki operaterjem telekomunikacijskih storitev, ki so imetniki posamičnih dovoljenj za uporabo radijskih frekvenc, nalaga plačilo pristojbine, ne da bi določala posebno namembnost prihodkov, pridobljenih na podlagi te pristojbine, in ki znatno povečuje znesek te pristojbine za določeno tehnologijo, ne da bi ga spremenila za drugo.

Stroški

41 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Zahtevi, določeni v členu 11(2) Direktive 97/13/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. aprila 1997 o skupnem okviru za splošne avtorizacije in posamična dovoljenja na področju telekomunikacijskih storitev – da mora biti pristojbina, naložena operaterjem telekomunikacijskih storitev za uporabo redkih virov, namenjena zagotavljanju optimalne uporabe takih virov in da mora upoštevati potrebo po spodbujanju razvoja inovativnih storitev in konkurence – je treba

razlagati tako, da ne nasprotujeta nacionalni zakonodaji, ki operaterjem telekomunikacijskih storitev, ki so imetniki posamičnih dovoljenj za uporabo radijskih frekvenc, nalaga plačilo pristojbine, ne da bi določala posebno namembnost prihodkov, pridobljenih na podlagi te pristojbine, in ki znatno povečuje znesek te pristojbine za določeno tehnologijo, ne da bi ga spremenila za drugo.

Podpisi